

„Ornitostretnutie“ **NA SENIANSKÝCH RYBNÍCÍCH**

Když jsem s ptáčkařením začínal, byl jsem úplný samotář. Asi každý, kdo s ptáky začal, zažil ten pocit, že je tato záliba výspou nějakých podivných samorostů, kterých je jako šafránu. Jak jsem postupně zabředával víc a víc do naší birderské komunity, zjistil jsem, že ptáčkařů je kolem vlastně docela dost a přišla první seznámení. Postupem času jsem si kolem sebe vytvořil jakousi bublinu, ve které je mi nejlépe a s touto bublinou, jejíž součástí je několik stejně starých a jeden nepatrně starší birder, pravidelně vyrážíme na různá místa objevovat krásy ptačího světa. Podobně jako naše parta, které říkáme spíše z legrace "Serious birding", se zformovala i podobná skupina mladých lidí na Slovensku, tzv. „Young birders Slovakia“. Po delší době vzájemného sledování na sociálních sítích nás napadlo tyto dvě party seznámit osobně. Slovo dalo slovo a už jsme vymýšleli nejlepší místo pro setkání. Rozhodnutí nako-

nec padlo na legendární Avescentrum Senné a to i přes téměř 750 km dlouhou cestu, která nás od něj z Prahy dělí. Památného setkání naší česko-slovenské party se nakonec zúčastnili Richard Schnünrmacher, Matej Zámečník, Miloslav Mišík, Tomáš Oplocký, Honza Studecký, Jakub Macháň, Ondřej Boháč, Katarína Špániková a autor příspěvku. Termín se musel přizpůsobit otevření hranic v souvislosti s koronavirovou krizí a nakonec padl na 2. – 5. července 2020.

Z Úval vyrážím společně s Kubou Macháněm asi ve čtvrt na deset, abychom se asi o půl hodiny později sešli s ostatními a vyrážíme na dlouhou trať až ke hranicím Slovenska s Ukrajinou. Naše cesta pokračuje přes Beskydy do Žiliny a pak se teprve dostáváme na slovenskou D1 a přes Poprad až do města Michalovce, kde už se nám skoro nechce věřit, že jsme opravdu po dvanácti hodinách skoro v cíli. Po cestě jsme

viděli nespočet hnízdících čápů bílých a tři orly křiklavé, což byla předzvěst nadcházejících, na ptáky velmi bohatých, dvou dnů. Přijíždíme k bráně do Avescentra v Senném a vítáme se s našimi hostiteli. Chceme ještě využít zbytku světla, abychom si obhlédli legendární lokalitu alespoň z pozorovací věže hned za Avescentrem. Je tu spousta volavek červených, bílých, stříbřitých, kvakoši, pár kolpíků a další běžnější druhy ptáků. Následuje uvítací večeře, o kterou se postarali Tomáš Ličák a Matej Repel a která nám po dlouhé a nepohodlné cestě přijde velmi

jí, že to by byla mega rarita. Během dne si ze mě kvůli tomu dělají legraci. Chvilí trvá, než se všichni najíme a obujeme, ale brzy už stojíme na první pozorovatelně. Ozývá se strakapoud malý, cvrčilka zelená, žluva hajní a běžné druhy pěvců. Vše je tady pro nás nové, tak se loudáme, všechno zkoumáme a fotíme. Na louce kvete nespočet rostlin a na dvou z nich sedí bramborníček hnědý. Někde poblíž varuje i bramborníček černohlavý. Přicházíme k první vodě dne a hned pár metrů před námi se zvedá krásná volavka červená a o chvíli později i buká-

Historie

Území Senné se nachází v tzv. Senianskej nížině na východním Slovensku, která vznikla v raném pleistocénu v důsledku tektonických poklesů Východoslovenské nížiny. Krajina byla po tisíce let zaplavovaná tajícím sněhem z Karpat, nebo po přívalových deštích. Voda modelovala charakter území a ovlivňovala život místních obyvatel. Množství ptáků, kteří nacházeli po povodních ideální podmínky k životu, lákalo i první ornitology. Prvotní snahy o ochranu území sahají do období mezi dvěma světovými válkami. V roce 1955 bylo území Senianskej deprese vyhlášeno za státní přírodní rezervaci. V šedesátých letech minulého století bylo zahrnuto do programu vodohospodářských úprav Východoslovenské nížiny, jehož součástí byla i výstavba Zemplínské Šíravy, jejímž hlavním účelem bylo zamezit rozsáhlým záplavám. V katastru obcí Senné, Iňačovce a Blatná Polianka se začala budovat rybniční soustava, která měla lépe hospodářsky využít velké podmačené plochy krajiny a která nabídla první příznivé podmínky pro zahnízdění řady vodních druhů ptáků.

vhod. Klábosíme asi do půlnoci za doprovodu pískajícího výrečka malého.

Po noci, po níž jsem pokousán od komárů, je budík skoro vysvobozením. Venku je krásně a nad Avescentrem proletuje nespočet volavek bílých a stříbřitých. Rozespálýma očima koukám na malé siluety a říkám si, že mi na nich něco nesedí. Jdu se radši zeptat místních kluků, jestli tu občas mívají volavky rusohlavé. Kluci na mě koukají jako bych spadl z višně a říka-

ček malý. Kulisa všudypřítomných rákosníků proužkovaných nás doprovází při prohlížení posečených polí, na nichž posedávají desítky volavek. Létá tu i moták pochop, kterého žene čejka chocholátá. Odcházím trochu stranou a vidím samici tuhýka s kroužkem. Proletuje tu i několik kolpíků bílých. Říšu a ostatní nás trochu popohání s tím, že pokud zachováme dosavadní tempo, budeme tu minimálně do večera. Pokračujeme tedy k další pozorovatelně. U cesty varuje slavík a nad hlavami proletu-

Centrem Chráněného ptačího území, které má rozlohu 2703 ha, je soustava rybníků, která zahrnuje 26 chovných rybníků a jeden mimoprodukční rybník o rozloze 213 ha, který je chráněn jako NPR Senné – rybníky. Ochranné pásmo zasahuje i část chovných rybníků (211 ha). Celková rozloha rybníční soustavy je cca 700 ha. V NPR, která má tvar nepravidelného pětiúhelníku (jinak též zvaná „Vtáčnik“) se nacházejí tři ostrovy, které jsou nejvýznamnějším hnízdištěm volavkovitých ptáků, ale i kormoránů velkých a racků bělohavých. Na jednom z ostrovů rovněž hnízdil orel mořský. NPR a její ochranné pásmo je od roku 1990 zapsané v seznamu mezinárodně významných lokalit podle Ramsarské úmluvy a patří mezi Významné ptačí území (IBA).

Zejména díky projektu Life NATURE vznikla turistická oblast pro turisty, milovníky ptactva a přírody, která je na Slovensku v tomto rozsahu ojedinělá. V okolí obcí Iňačovce, Senné a Blatná Polianka se nachází téměř 20 km naučné stezky, která vede po vlhkých loukách, okolo místních mokřadů a podél přírodní rezervace. Část naučné stezky je přístupná i na kolách, některé mokřady jsou přemostěny dřevěnými povalovými chodníky. Rovněž si můžete oddechnout nebo se skrýt před deštěm v šesti přístřešcích s lavičkami. Téměř dvě desítky barevných naučných tabulí poskytují informace nejen o přírodních hodnotách zdejší oblasti, ale i o historii okolních obcí a využívání místní krajiny. K dispozici jsou čtyři vyhlídkové pozorovací věže.

jí velcí rackové a samec čírky modré, který se hlasitě ozývá.

Přicházíme na pozorovatelnu Ostrovik, ze které je konečně výhled na rybníky. Ptáků je tu opravdu neskutečně mnoho. Asi půl druhé desítky poláků malých, slabší stovka poláků velkých, několik kopřivek, samozřejmě kachny divoké, několik desítek labutí, asi 20 rybáků bahenních, několik rybáků černých a jeden obecný. Matej hlásí trojici jeřábů popelavých. Několik okamžiků na to si Ondra všímá volavky vlasaté, která létá po hrázce na rybnících. Zanedlouho se ukazuje i další. Na Slovensku je to rarita, sice ne taková jako u nás, ale i tak jde o vzácné pozorování.

Když se nám daří pozorovatelnu Ostrovik dostatečně vyčerpat, pokračujeme. Ještě než dojdeme k prvnímu průhledu na zamokřené

louky, proletuje nám nad hlavou 21 vodoušů bahenních, několik jespáků bojovných a je slyšet tok vodoušů rudonohých. Na lukách spásaných dobyt看em to žije. Jsou tu husy velké, desítky racků, spousta volavek a mezi racky kolpíci bílí. Nenápadně se ve vyšší trávě prochází několik jespáků bojovných oděných ve skoro plném svatebním šatu. Překvapuje nás krásně vybarvený břehouš černoocasý a mezi volavkami stříbřitými další dvě volavky vlasaté. Těžko říci, zda přeletěli původní dva jedinci z rybníků nebo jde o další pár... Když už to vypadá, že louky ukázaly vše, začne se z porostu sítin ozývat chřástal kropenatý! Nikdy předtím jsem ho takhle krásně neslyšel. To je teda živná zastávka!

Pokračujeme dál po cestě na severovýchod a zatímco obcházíme jeden z mnoha kanálů, zastavujeme se u žáby. A není to jen tak ledaja-

ká žába, ale blatnice skvrnitá. Konečně ji vidím, doteď jsem je jenom slyšel při nočních výpravách na Sedlčansku. Docela dlouho se bavíme focením žabky a ve chvíli, kdy už ji necháváme na pokoji se ozývá známý hlas – koliha malá! Letí nad námi směrem k vlhké louce a hlasitě volá. Slyším i hlas vlhy pestré, ale tu se nám najít nedaří. Na kanálu sedí kvakoš noční a kvete tu šmel okoličnatý. Na další pozorovatelně už je složení zdejší avifauny dost podobné, jako předtím, zpívá tu ale první rákosník obecný, zatímco pozorujeme rákosníka proužkováného, který nehnutě sedí na stvolech skřípiny s hmyzem v zobáku, jako by se nemohl rozhodnout, jestli ho má pozřít sám, nebo odnést svým mláďatům. Snažím se trochu fotit vážky, které se jednou hodlám naučit poznávat. Zatím pro mě ale zůstávají bezejmenné, dokud mi je někdo nepomůže určit...

Dostáváme se až ke statku – nebo něčemu, co statek připomíná – zřejmě rybářskému zázemí Senianských rybníků. Vítá nás tu závo-
ra a prázdná psí bouda. Skoro pověstné místo, u kterého už nejeden birder cítil nutkavou potřebu porušit zákaz vstupu a vstoupit do ptačího ráje... My ale pokušení nepropadáme a raději pokračujeme dál po cestě podél kanálu. U statku létají vlaštovky, mezi nimi i nějaké břehule. Slyšíme a posléze vidíme taky tři strakapoudy jižní. Jeden z nich si sedá nezvykle na dráty elektrického vedení. Poletuje tu i několik konopek obecných.

Na posečené louce za hospodářským objektem sedí pět čápů černých. Dva z nich se zvedají, jak se k nim blížíme. Na další louce sedí několik dravců a krkavci. Kluci o jednom z nich tvrdí, že to je orel. Sedí na poli jako pecka a moc se

Orel křiklavý.

nehýbe. Já se na něj na chvíli kouknu, ale určování nechávám na jiných a jdu radši hledat vážky. Což se moc nedaří, zato se za chvíli začíná ozývat chřástal malý. Kluci jsou tak zapálení v debatě o dravci, že mě skoro ani neposlouchají, když jim o chřástalovi říkám. Honza Studecký nakonec tvrdí, že je to obyčejná káně, čemuž nemůže Matěj s Tomem uvěřit. Jsou tedy odhodlaní jít k němu blíž, přičemž plaší několik sýkořic vousatých z rákosinky před námi. Dravec se ale zvedá ještě dřív, než ho stihnou kluci vyplašit a ukazuje se, že měl Honza – jako ostatně skoro vždy – pravdu: skutečně káně lesní.

Pokračujeme tedy dál a míváme malé kaluže vyježděné od odvážných řidičů. V jedné z nich plavou malé žáby, kuňky obecné. Opatrně je lovíme, abychom si prohlédli jejich aposematická bříška. Za zmínku stojí, že někteří jedinci jsou zelení a jiní klasicky hnědí. Chvíli mám jednu z nich v ruce a pak ji vracím. Obratem ale zjišťuji, že mi nechutně zapáchá ruka. Nejdříve podezřívám kuňku, ale ukazuje se, že tak páchne

voda, ve které plavou. Smrdutých rukou se následujících několik hodin nemůžu zbavit.

Na dalším poli s balíky sena už se konečně dočkááme prvního orla. Je to krásný orel křiklavý, který majestátně a klidně krouží nepřilíš vysoko. Dokonce mi dává prostor, abych si vyměnil objektivy a udělal si taky fotku. Krásný dravec, který je tady relativně běžný, u nás extra vzácný. Sám jsem ho v ČR viděl pouze jednou. Pokračujeme až k pozorovatelně v rezervaci. Na cestě dokrmují rodiče mládě zvonka, ozývají se chřástali vodní, strakapoud velký a další běžnější druhy. Pozorovací věž je v dezolátním stavu, až se chvílemi trochu bojím, aby se pod někým z nás neprolomilo prkno. Místy chybí schod, zábradlí se nebezpečně naklání. Nakonec se ale všichni nějak dostáváme nahoru. V rezervaci je spousta ptáků, poláci malí, mnoho kormoránů a dalších již dříve pozorovaných druhů. Opět jsou tu rybáci bahenní, kolpíci a všimli jsme si i orla královského. Kolem přeletuje kukačka.

Na pozorovatelně je skvěle. Spousta ptáků, sluníčko sice praží, ale nahoře pofukuje vánek. Pokud ale chceme ještě odpoledne něco stihnout, musíme se vrátit zpět do Avescentra. Pozorovatelná přežila i naše slézání dolů bez ztráty dalších schodů, takže jsme všichni v bezpečí dole. Rišo rozhodl jít zpět oklikou, abychom se vyhnuli stereotypu shodné zpáteční cesty. Brzy potkáváme dva otakárky ovocné, potom i jestřába lesního. Celkově je tu na lukách mnoho dravců. V dusném poledním slunci jsme postupovali monotónní krajinou pomalu, náladu nám ale zlepšily všudypřítomné volavky červené a pár konipasů lučních a hlavně živá debata o všem možném. Prošli jsme dokonce i ohradou pro dobytek. Jak bychom asi dopadli,

kdybychom se kravičkám znelíbili a ony se nás rozhodly podupat?

Zanedlouho jsme na zpevněné cestě. Dáváme si krátkou pauzu ve stínu, kde navíc kluci našli housenku lišaje pryšcového. Dlouho si ji prohlížíme a já se ji snažím fotit. Proto zůstávám trochu pozadu, ale slyším díky tomu nedaleko zpívajícího rákosníka zpěvného. Brzy odpoledne přicházíme do Avescentra a já jsem tak ulepený potem, že se jdu ještě před odjezdem na odpolední lokace vysprchovat studenou vodou.

První odpolední cesta vede do hospody s příznačným názvem Korona. Ceny jsou tu, jak říkají naši hostitelé, "ukrajinské". Když vidím

Volavka červená.

naše nápoje na stole, vzpomínám na naše české legendy birdingu a říkám si, co by asi řekly na našich šest malinovek, tři kofoly a žádné pivo? Z hospody rovnou terén! Jdeme na místo, odkud se dá prý pozorovat orlík krátkoprstý. Slibujeme si od toho poklidné vytrávení během koukání na oblohu, počasí se však rozhodne nám tento plán překazit. Začíná hodně foukat a s naší výpravou to vypadá bledě. Meteorologický radar ukazuje děsné věci a my se pomalu vracíme do auta s myšlenkou zkaženého odpoledne. Přeci jen si ale říkáme, že bychom mohli alespoň zkontrolovat oblast, kde se každý rok ukazují mandelíci a taky že bychom mohli zajít na hranice s Ukrajinou a připsat si pár druhů do další země.

Po asi hodině cesty autem, při které máme všichni co dělat abychom neusnuli, najednou Ondra vykřikl: „Mandelík!" A opravdu – na drátě elektrického vedení vedle silnice kousek od nás sedí mandelík hajní. Couváme k němu, ale on uletuje dál ve směru naší jízdy. To si všímáme, že mandelík tu není sám, ale je tu hned pár. Dá se k nim přiblížit v autě na několik metrů a jediná jejich reakce je, že se občas přemístí na drátech někam jinam. Trávíme s modrými ptáky několik následujících minut, než si řekneme, že je čas je nechat na pokoji. Pokračujeme po stejné silnici k lokaci, na které je hlášen historický výskyt právě mandelíků, ale vyskytuje se tam i mnoho dalších zajímavých druhů. Po několika stovkách metrů vykřikuju pro

Mandelík hajní.

Tuhýk menší.

změnu já a už couváme k dalšímu z cílových druhů. Na drátě sedí tuhýk menší. Fotíme si ho docela zblízka, než letí lovit. Ukazuje nám typický třepotavý let, když se k němu připojuje další jedinec.

Pokračujeme na lokalitu, kde nás hned po otevření dveří vítají hlasy vlh. Je tu starý statek, hnojiště a několik pastvin. Několik metrů od auta vidíme asi pět dudků chocholatých a na stromu poblíž kolonie vlh sedí další tuhýk menší. V otevřené krajině je nám dobře, přestože trochu prší. Zkoušíme hledat lindušky úhorní, to se nám ale nedaří. Kuba hlásí křepelku, kterou ale neslyším, podobně mi proletuje za zády i hrdlička divoká. Z dravců tady pozorujeme luňáka hnědého, káni lesní a krahujce. Na uschlém stromě nacházíme sedět ostríže lesního a vedle něj... Další mandelík! Ostríž se po chvílce zvedá a letí směrem k nám. Mandelík se zvedá taky a setkává se s dalším jedincem. Lokace opravdu nezklamala. Na štítu starého

statku sedí bělořit šedý a u hnojiště vidím ve společnosti vlh konečně i já dvojici hrdliček divokých.

Poslední výprava dne vede k ukrajinsko-maďarsko-slovenskému trojmezí u Tisy. Je zde blátivá cesta a špatně se jde, zvláště v mojí typické terénní obuvi – crocsech. Crocsy ale docela oceňuji ve chvíli, kdy se musíme probrodit docela hlubokou louží. Rišo tvrdí, že to je k hranici asi 500 metrů, což ve výsledku znamená asi kilometr a kousek. Každopádně jsme nadšení, že jsme k hranici dorazili a děláme si fotky s hraničním kamenem a koukáme přes hranici, jestli tam uvidíme i nějaké druhy ptáků pro Ukrajinu. A daří se! Nad lesem přeletuje čáp černý a dokonce hejno třiceti kolpíků. Asi za dvacet minut jdeme zpět. Moc se mi nelíbí vozidlo, které nám jeden vstříc. Obavy se naplňují – pohraničníci. Naštěstí jsou policisté rozumní a jen s drobnou domluvou nás opouští.

Sýkořice vousatá.

Druhý den jsme započali skutečně jedinečnou výpravou a to přímo na rybníční soustavu Sené. Majitelé soustavy nejsou pozorování ptáků naklonění a proto je skoro zázrak, že nám dali povolení pro vstup na jejich pozemky. Vyrazili jsme okolo šesté ráno. K rybníkům je to ještě asi půl druhého kilometru cesty. Když jsme už skoro u nich, slyšíme docela zřetelně hlas, který patří pěnkavě jikavcovi. Podivné. Čekáme, jestli se ještě ozve nebo ukáže, ale marně. V tuhle dobu by to byla skutečně rarita. Teď už ale hurá do ptačího ráje!

Procházíme po hrázce mezi velkými vodními plochami a co chvíli zastavujeme, aby kluci se stativáky pořádně prohlédli vodní plochy a posčítali ptactvo, které na nich sedí. Na hladině jsou nejpočetnější poláci velcí, kachny divoké a je tu i hodně labutí velkých. Nad námi proletu-

je co chvíli rybák černý nebo bahenní. Z rákosin se ozývají rákosníci velcí, obecní a proužkování, sýkořice a občas i moudivláček. Pozorujeme volavky osmi druhů (volavka vlasatá, volavka popelavá, volavka bílá, volavka stříbřitá, volavka červená, bukač velký, bukáček malý, kvakoš noční) a tu a tam se ukáží i kormoráni malí. U nich se snažíme dopídit, kam létají, abychom mohli lokalizovat případné hnízdiště. V malém měřítku se už projevuje počínající tah bahňáků. Proletují nad námi nakonec tři vodouši šedí, několik jespáků bojovných a písík. Na převíslé vrbě se Kubovi daří najít hnízdo moudivláčka, které vidím poprvé v životě.

Na jednom z výtažníků konečně vidíme vysněné potápky rudokrké. Je tam celý pár a ve stativáku si je můžeme velmi detailně prohlédnout. Pro mě je to poprvé, kdy mohu tento druh obdi-

Hnízdo moudivláčka lužního.

vovat ve svatebním šatu. Po nějaké době se rozhodujeme se rozdělit. Ondra, Tomáš a Matěj se vydávají k pozorovatelně u rezervace a my jdeme vstříc výtažníku s potápkami rudokrkými. Po cestě nás zdržuje krásná, právě metamorfovaná rosníčka zelená, která má ještě maličký ocásek. Po pár minutách už ale zase pokračujeme za ptáky. Zanedlouho už stojíme pár desítek metrů od elegantní potápky rudokrké, jsou jich tu dokonce dva páry. Krom toho na rybníčku plave i polák malý, který nás obletuje a my si ho můžeme docela hezky vyfotit. Usazujeme se na hrázi a pozorujeme dění kolem sebe. Potápky rudokrké plavou nedaleko nás a krásně si je prohlížíme i v přímém porovnání s roháči, kteří jsou na nádrži také. Z rákosiny vyletuje bukač. Zevlujeme, koukáme kolem sebe a trochu odpočíváme. Idylku ruší zvonění telefonu – Matěj. Prý nad soustavou proletuje „hadiar“, tedy orlík

krátkoprstý, který je jedním z cílů naší výpravy a zejména Ondra po něm toužil. Do telefonu nám na dotaz, zda vidí orlíka odpovídá, že mu létá s kořistí přímo nad hlavou. Inu, to je nebezpečí rozdělení party při výpravě – my ho vidíme jen v dálce pomocí stativáků.

Asi po hodině se znovu setkáváme s celou partou. Po cestě prohlížíme spousty malých žabiček, zejména rosníček a snažíme se mezi nimi (snad úspěšně) kličkovat, abychom nějaké nezašlapali. Dalším neptačím zpestřením výpravy je užovka obojková, kterou chytil Řišo. O pár metrů dál už jsou to zase ptáci, konkrétně omladina moudivláčků a sýkořic, oba druhy se nechají docela hezky prohlédnout a fotit. Se soustavou se pomyslně loučíme blízkým setkáním s bukáčkem, který těsně vedle nás vyletuje z rákosí a usedá do hustých keřů na opačném

břehu. Pak už vyrazíme na cestu zpět do Avescentra ke krátkému odpočinku a po chvíli na oběd, který odbýváme v Michalovcích v pizzerii.

Naše poslední výprava vede do nečinného lomu nedaleko obce Vinné severně od vodní nádrže Zemplínská Šírava. Než se dostáváme přímo na cílové stanoviště, procházíme menším lesíkem, ve kterém poletuje spousta motýlů včetně běloskvrnáčů pampeliškových a výrazných perleťovců stříbropásků. V samotném lomu pak v kaluži na příjezdové cestě nacházíme několik žábronožek obecných. Celkem záhy potom už část výpravy hlásí, že slyší náš cílový druh – strnada viničného. Já tedy neslyším nic. Usedáme do stínu, protože do nás praží slunce a rozvíjí se typická birderská debata uvedená lakonickou otázkou: "Napíšeš si ho teda nebo ne?". Já si ho teda takhle psát nehodlám, přesto ve mně hlodá zvědavost a silnému slunci navzdory jdu se porozhlédnout kolem. Fotím tu vážku ploskou a koukám i po dalších hmyzácích, když se najednou nade mnou ozývá divný zpěv. Aha – tak to bude asi on? Chvilí poslouchám a jdu pomalu za ostatními. Po cestě potkávám Mila. Chvilí mám strach, že mám snad halucinace, ale nakonec mi Milo potvrzuje, že to se mnou ještě není tak zlé. Z druhé etáže zpívá strnad viničný! Voláme ostatní a jdeme za ním. Když se nám zdá, že jsme už opravdu blízko, usedáme a hledáme. Musí sedět někde před námi! Po několika minutách pátrání vidí Honza stín zpívajícího samce a záhy nachází i původce. Všichni si postupně hledáme různé průhledy skrze keře, abychom si vzácného pěvce prohlédli. Kubovi a Milovi se daří ho dostat i do stativáků, ve kterých je podívaná ještě lepší. Parádní pozorování, které si užíváme dlouhé minuty. Vracíme se zpět do Avescentra, ale už nás nečeká žádný další naplánovaný program. Rozebí-

ráme si sítě, které tu legenda slovenské ornitologie, Štefan Danko, prodává za velmi výhodné ceny a hodnotíme naši výpravu. Nakonec se ještě vydáváme na poslední cestu na Ostrovík. Nic moc nového sice už nepozorujeme, přesto je krajina okolí Senného v západu slunce neodolatelná. Navíc se nám daří krásně pozorovat pár volavek vlasatých, které se spolu s volavkou stříbřitou brodí v hustém porostu kotvice. Po západu slunce se vracíme zpět a ještě pokoušíme štěstí najít ve vesnici sýčka. Ale neozývá se, zato slyšíme z jednoho místa tři výřečky. Když už jsme sýčka vzdali, ozval se podivný skřek, který zkušenější určují jako hlas samice sýčka obecného. Lepší tečku za naším slovenským výletem jsme udělat nemohli. Kam pozvat slovenskou partu na oplátku? Existuje u nás vůbec něco, co může výpravě na Senné konkurovat? Ať už to bude kamkoliv, každopádně víme, že to bude zase moc příjemné setkání s lidmi na stejné vlně. Díky moc partě Young birders Slovakia a Avescentru Senné za výjimečné zážitky!

Text a foto: Jan Grünwald

